

Sygn. akt II Ka 748/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Renaty Duszczyk

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2017 r.

sprawy **M. F.**

oskarżonego z art 191 § 1kk w zw. z art 64 § 1 kk, art.244 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 18 maja 2017 r. sygn. akt II K 636/13

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. W. w M. 516,60 złotych (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w toku postępowania odwoławczego; zasądza od M. F. na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych tytułem opłaty za II instancję oraz 20 złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego, z ponoszenia zaś pozostałych wydatków zwalnia oskarżonego stwierdzając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 748/17

UZASADNIENIE

M. F. oskarżony był o to, że:

I. w dniu 1 marca 2013 r. w miejscowości G. gm. M. powiat (...), woj. (...) stosował wobec K. P., B. S., A. K., A. M. osób uprawiających przydrożną prostytutkę groźby bezprawnej polegającej na zapowiedzi pobicia oraz pozbawienia życia w celu zmuszenia ich do określonego zachowania polegającego na opuszczeniu rejonu drogi nr (...) w okolicach G. i zaprzestania świadczenia usług seksualnych przy czym czynu tego się przed upływem 5-ciu lat po odbyciu co najmniej 6-ciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwa podobne orzeczonej wyrokami Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim,

tj. o czyn z art. 191 § 1 kk w zw. z art.64 § 1 kk

II. W dniu 1 marca 2013 r. w miejscowości G. gm. M., powiat (...), woj. (...), nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim sygn. akt. II K 79/12 z dnia 24 lutego 2012 r.

zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres dwóch lat w ten sposób, że w ruchu lądowym kierował samochodem marki F. (...) o nr rej. (...),

tj. o czyn z art. 244 kk

III. bliżej nieustalonej daty na przełomie września i października 2012 r. w miejscowości G. gm. M., powiat (...), woj. (...), nie zastosował się do orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim sygn. akt. II K 79/12 z dnia 24 lutego 2012 r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych przez okres dwóch lat w ten sposób, że w ruchu lądowym kierował samochodem osobowym marki A. model (...) koloru czarnego,

tj. o czyn z art 244 kk.

Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 18 maja 2017 roku:

1.Oskarżonego M. F. uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 191§1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 191 § 1 k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2.Oskarżonego M. F. uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk i za ten czyn na podstawie art. 244 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

3.Oskarżonego M. F. uznał za winnego dokonania czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk i za ten czyn na podstawie art. 244 kk wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

4.Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 kk orzekł wobec łączną karę 5 miesięcy pozbawienia wolności;

5.Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. W. wynagrodzenie w kwocie 1033,20 złotych, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę sprawowaną urzędu, w tym 193,20 złotych tytułem podatku VAT;

6.Zwaolnił oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych przejmując te ostatnie na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżony M. F., który zarzucił wydanie w stosunku do niego wyroku skazującego w sytuacji, gdy pokrzywdzone wycofały oskarżenie, a samo przyznanie się do winy nie jest zdaniem skarżącego wystarczające do skazania.

Podniósł również, że kara łączna wymierzona względem niego jest zbyt surowa, ale nie przytacza żadnych argumentów na poparcie swojego stanowiska. Podnosi również obrazę przepisów postępowania, to jest art. 447 § 5 kpk w zw. z art. 387 § 1 a kpk przez brak pouczenia o ograniczeniu możliwości zaskarżenia wyroku w sytuacji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. F. jest niezasadna i to w stopniu oczywistym.

Przyznać należy, że z protokołu rozprawy głównej z dnia 18 maja 2017 roku wynika, że faktycznie oskarżony nie został pouczonej o treści art. 447 § 5 kpk, ale ten brak Sąd Rejonowy usunął przyjmując apelację oskarżonego, która w konsekwencji została rozpoznana przez Sąd Okręgowy w Siedlcach. Już tylko na marginesie należy dodać, że w toku postępowania przed Sądem I instancji oskarżony był reprezentowany przez obrońcę, który ma względem niego określone obowiązki i który w istocie sam złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze określając zakres sankcji karnej. Oskarżony przyłączył się do wniosku obrońcy, zaś prokurator nie sprzeciwił się wnioskowi oskarżonego. W tej sytuacji wydanie wyroku przez sąd przy zastosowaniu instytucji dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej

nie może być skutecznie kwestionowane w apelacji. Dowody zebrane w sprawie przekonują o winie oskarżonego i takie było jego stanowisko przed Sądem I instancji. To, że w skardze pisemnej oskarżony nie przyznaje się do winy przemawia tylko za chwiejnością jego stanowiska, natomiast nie może skutkować uniewinnieniem.

Sąd Okręgowy w pełni podziela rozważania prawne przeprowadzone przez Sąd I instancji w motywach zaskarżonego wyroku, jak również rozmiar sankcji karnej zastosowanej względem oskarżonego M. F.. Sąd Okręgowy czuje się też zwolniony z ponownego przytaczania argumentów na poparcie powyższego stanowiska, bowiem sam oskarżony ich nie wskazuje.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku; o kosztach rozstrzygnięto po myśli art. 627 kpk, ale również uwzględniając treść art. 624 § 1 kpk z uwagi na przebywanie oskarżonego w warunkach izolacji.